

Manfred Zielke (1936–2016)

Személyében Egyesületünk tiszteletbeli tagja hunyt el. Első azok közül, akik halottak hazánk erdőgazdálkodásáról és a nyolcvanas évek változásai idején felismerték meglátogatásának lehetőségét.

Előtte nem tapasztalt nemzetközi érdeklődés bontakozott ki! Az időszakban 15 év alatt 1050 külföldi erdész járta érdeinket és 1690 tagtársunk ismerkedhetett három világrész tíznél több országával!

Első látogatónk között fogadhatta Egyesületünk Manfred Zielke erdőmérnököt. Poroszországban született. Egyetemi tanulmányait a Lipcei Egyetemen, Tharandtban folytatta. Féléves gyakornok, amikor – még a fal megépítése előtt – nyugatra távozott.

Erdőmérnöki nagy államvizsgáját Északrajna-Westfáliában tette le. Az erdőrendezésnél kezdett, majd városi erdőgazdálkodás-vezető lett. Szakmai működésének derekán került Alsó-Szászország hegy- és dombvidékére, a Hannoveri Mezőgazdasági Kamarához. Csaknem 30 éven át eredményes foglalkozott a helyi magánerdőkkel.

A szétszórtnak jellemezhető magánerdők és a nagybirtokok jellemezte alsó-szászországi hegy- és dombvidéken 24 évi tevékenysége alatt felkészültségével, a kapcsolatok meggyőző, határozottságot sem nélkülöző építésével, kreatív innovációs készséggel jelentősen belterjesebbé tette a gazdálkodást.

Kezdetől fogva arra törekedett, hogy az elektronikus adatfeldolgozás mindennapi gyakorlattá váljék. Különösen szívesen fogadták közreműködését a rönkkészletek árveréssel történő értékesítésében. Az üzemtervezést közelebb hozta a gyakorlathoz a termelési folyamatok eredményesebbé tétele érdekében. Különös figyelmet fordított a kitermelt fa értékesítésére. Hamar felismerte, hogy a szaktanácsadást és a kezelést meghatározza, befolyásolja azok megvalósításának szervezése.

Az erdészeti igazgatást, a tanácsadást és a gondozást korszerű szolgáltató vállalattá fejlesztette. Neki köszönhető, hogy aktív szolgálati idején ezek a szervezetek a Hannoveri Mezőgazdasági Kamara csaknem egész területén megalakultak. Hálózatuknak megmaradásukban, önfenntartásukban jelentős szerepe lett. Összetartásuk ereje eredményeikben is kitűnt.

A kis területű magánerdők tulajdonosait kiléptette mindennapjaik megszokottságából. Külföldi szakmai tanulmányutakat szervezett. Ezeket a tapasztalatok kötetlen cseréje, elemző viták, és nyílt hangulat jellemezte. Több autóbusznyi, mintegy száz ügyfele látogatta meg érdeinket, örömmel. Viszonzásul, vendégül hívta meg Egyesületünk busznyi csoportját.

Figyelme, odaadó együttműködési készsége indította soproni erdőmérnök-hallgatók fogadására. A krónikus devizahiány idején módot talált külföldi tanulmányútjukra,

az erdők társult kezelésének bemutatására. Gépkocsijukon érkeztek Manfred Zielke családjához, náluk, majd egyik magánerdőgazda családjánál szálltak meg. Személyesen mutatta be két eredményes, magasan elismert munkaterületét: a társult magánerdők igazgatását, a tanácsadást és a gazdálkodásban alkalmazott elektronikus rendszereket. Kitermelési, felújítási munkahelyeket látogattak, termelési folyamatokat tanulmányozhattak. Jelenlétében elegendő alapanyag gyűjt össze az Erdőművelés a magánerdőkben és a Vállalkozás az erdőgazdálkodásban című diplomamunkák 1995 tavaszi benyújtásához.

Manfred Zielket, a magánerdők elismert szervezőjét, a magyar erdők, erdőgazdálkodók jó barátját megőrizzuk emlékezetünkben!

Dr. Szőnyi László

Fröhlich András (1936–2016)

2016. július 25-én érkezett a szomorú hír, hogy eltávozott körünkől Fröhlich András, Bandi bácsi, az ásothalmi Bedő Albert Erdészeti Szakképző Iskola és Kollégium nyugalmazott címzetes igazgatója.

A halál mindig fájdalmas, felkavaró és megdöbbentő, még akkor is, ha számítunk rá, akkor is, ha tudjuk, hogy mindenki számára a legjobb megoldást kínálja a gyötrelmek megrövidítésével, és akkor is, ha tudjuk, hogy a halál nem egyéb, mint változás a lét forgatagában. Születünk és elmegyünk.

Fröhlich András 1936. február 13-án született Hartán. Édesapja asztalosmester, édesanyja háztartásbeli volt. Alapiskolái elvégzését követően tanítóképzőben folytatta tanulmányait Kalocsán 1950–55 között, és tanítói végzettséget szerzett. Ezt követően Szege-

den, a Pedagógiai Főiskolán tanult 1955–58 között, ahol matematika-kémia szakos tanári oklevelet kapott.

A végzést követően szűkebb hazájában a szeretett folyója, a Duna mellett Dunavecscén kezdett tanítani. Az erdő és a víz szeretete egész életét áthatotta. Nagyon komolyan érdeklődött az erdő iránt, és 1961-ben elhatározta, hogy jelentkezik Sopronba, az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karának levelező tagozatára. 25 évesen, fiatal tanárként felvételt nyert Sopronba, ahol nagy szorgalommal végezte tanulmányait 1962 és 1968 között. Erdőmérnöki oklevelét 1968-ban vette kézhez.

Tanári és erdőmérnöki végzettsége felkeltette az ásothalmi erdészeti szakiskola akkori igazgatójának a figyelmét, és tanítani hívta. 1971. augusztus 1-jén kezdett dolgozni az ásothalmi erdészeti szakiskolában szakmai tanárként. A fiatal, ambíciós mérnök-tanár munkájával az intézmény fenntartója nagyon elégedett volt.

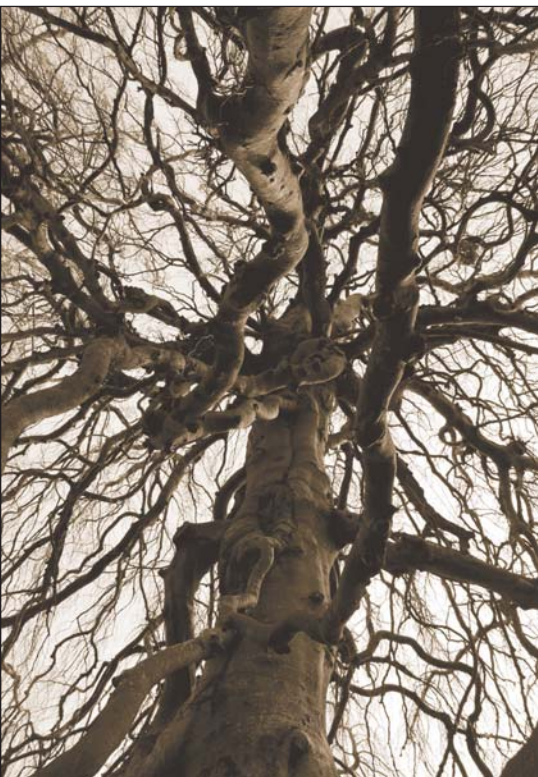
1976-ban kinevezték a szakiskola igazgatójának. 20 éven át vezette a szakiskola oktató-nevelő munkáját. Pályafutása alatt a géptan és az erdőhasználat tantárgyak kivételével valamennyi tantárgyat tanította. Irányítása alatt épült fel a Múzeum, valamint a buszgarázst is magába foglaló karbantartó műhely.

Nevéhez fűződik az iskola 100 éves jubileumi ünnepségének a méltó megünneplése, a nemzetközi szakmai verseny szervezése. A centenáriumi évfordulóra készült el az iskolatörténeti kiállítás, és sor került a belső udvar úthálózatának aszfaltozására.

Az iskola múltjának kutatásában aktívan részt vett, a szakiskola első évkönyvét ő szerkesztette. Emléktáblát állított az OEE közreműködésével Teodorovits Ferencnek, az iskolát 30 évig irányító igazgatónak. Elvülhetetlen érdeme volt az alapításkor az iskolához tartozó Tanulmányi erdő iskolai kezelésbe való visszakерülésében.

Aktív közreműködője volt az 1702. számú erdőművelő-fakitermelő szakképzés

tantervének, az erdészemester központi programjának a kidolgozásában. Rendszeresen jelentek meg írásai az Erdőgazdaság és Faisparban, valamint az Erdészeti Lapokban.

1996-ban nyugdíjba vonult, és mint címzetes igazgató a település életébe bekapcsolódva társadalmi tevékenységet folytatott. Ásotthalom község képviselőtestületének munkáját segítve bizottsági tagként dolgozott, valamint a községi Választási Bizottság elnöke volt.

Az Ásotthalomért Közalapítvány kuratóriumának elnökeként is tevékenykedett.

Társadalmi tevékenységei közül kiemelkedik az Országos Erdészeti Egyesületben végzett tevékenysége. Az egyesület Oktatási Bizottságának elnökeként (1984–1990), a Csongrád Megyei Helyi Csoport elnökeként (1989–1996), majd vezetőségi tagjaként dolgozott elhivatottan az Országos Erdészeti Egyesület céljainak megvalósításáért. A helyi csoport életében meghatározó szerepet játszott. Nyugdíjasként a helyi csoport nyugdíjasai számára számos szakmai programot szervezett. A nevéhez fűződik a helyi csoport klubfoglalkozásainak megszervezése.

Munkáját több alkalommal ismerték el kitüntetéssel. 1983-ban a MÉM Kiváló munkáért, 1988-ban a Hazafias Honvédelmi nevelésért kitüntetést kapta. 1989-ben Honvédelmi Érdeméremmel tüntették ki. 2001-ben Ásotthalom község képviselőtestülete díszpolgárrá választotta. 2007-ben vehette át az Országos Erdészeti Egyesület Székesfehérváron megrendezett vándorgyűlésén a Kaán Károly-díjat.

Felesége, Naszály Márta matematika–fizika-kémia szakos tanárnő a helyi általános iskolából vonult nyugdíjba. Fia, András 1973-ban, lánya, Edit 1974-ben született. Nyugdíjas éveiben nagy boldogságot jelentett számára, amikor a család együtt volt Ásotthalmon. Nem sokkal halála előtt született hatodik unokája.

2016. augusztus 5-én az ásotthalmi temetőben vettünk végső búcsút Fröhlich Andrásról, Bandi bácsitól. A gyászoló családjá mellett a szakiskola tanárai, dolgozói, a társiskolák képviselői, a település polgármestere, jegyzője, az erdészszakma képviselői, barátok, ismerősök és egykori diákjai búcsúztatták.

Életének meghatározó része a szakiskola, az erdészeti szakoktatás volt. Munkáját pontosan, következetesen, az erdő, az erdészszakma iránti elkötelezettséggel végezte. Igazi pedagógus volt, aki nemcsak a tanítványait oktatta, hanem a körülötte lévőket is folyamatosan nevelte. Személyében széles érdeklődési körű, nagy tudással rendelkező embert veszítettünk el. Munkáját, átadott tapasztalatait nem hagyjuk veszni, emlékét örökre megőrizzük.

Kedves Bandi Bácsi! Szabó Magda sorával köszönök el Tőled magam és az ásotthalmi erdészeti szakiskola dolgozóit, valamint az erdész kollégák nevében: „*Csak azok bálnak meg, akik egész életükben nem csináltak semmit. Aki tett valamit, nem magáért, hanem másokért, mindenkiért, az megmarad.*” Emlékedet megőrizzük! Nyugodj békében! Isten Veled!

Andrésiné dr. Ambrus Ildikó

Bessenyei István (1957–2016)

2016. szeptember 3-án a Marosvásárhelyi Agysebészeti Klinikán elhunyt Bessenyei István, okleveles erdőmérnök.

1957. január 20-án született Árpádon, Bihar megyében. Gyermekkorát Sarmaságon (Szilágy megye) töltötte, ahol édesapja református lelkészként szolgált. 1983. júniusban szerzett erdőmérnöki diplomát a Brassói Erdészeti Egyetemen. Friss diplomás mérnökként Csikszentdomokosra került a fakitermelő vállalathoz, pár hónap után át-helyezését kérte a Bodzaforodulói erdészethez, ahol hét évet dolgozott.

1990-ben a Kovászna megyei erdészeti igazgatóság főmérnöke lett, egészen 2003-ig. 2003-tól a Zágoni Magánerdészet vezetőjeként tevékenykedik, egészen 2016-ban bekövetkezett haláláig. Két lánya és két unokája született, akiket nagyon szeretett és támogatott. Az unokákkal eltöltött idő mindig felüdülést hozott az életébe.

Személyiségéről beszéljen az Erdészeti Lapok 1994. novemberi lapszámában megjelent írása: „*Szégyenkezve távoztunk az Országos Erdészeti Egyesület gazdag könyvtárából. Nekünk Brassóban az egyetlenem senki nem beszélt Bedő Albertről, pedig Sepsi-szentgyörgytől hét kilométerre született és itt is nyugszik. Azzal az elhatározással tértünk haza, hogy nem fogja ezután gyomosan találni a sírját senki, aki Kálnokra látogat.*”

Szókimondó, egyenes, magyarságát és isenthitét büszkén vállaló személyiség volt. Szakmai képzettségét mi sem bizonyítja jobban, hogy több mint egy évtizeden át volt a Kovászna megyei erdészeti igazgatóság aligaz-

gatója, meghatározó szerepet vállalva az 1995-ös széldöntés 4 millió köbméternyi faanyagának kitermelését lebonyolító vezetőségében.

2000 után, amikor a régi tulajdonosok visszakapták erdeiket Székelyföldön is, az országban az elsők közt vett részt a Zágoni Magánerdészet létrehozásában.

A magánerdészet vezetőjeként, szűk másfél évtized alatt, sikerült az erdészet területét 8 ezer hektárról 19 ezer hektárra bővíteni. Az erdő és az erdőtulajdonosok érdekeit szem előtt tartva fenntartható gazdálkodási modellt hozott létre a székelyföldi erdőgazdálkodás sajátos viszonyai között.

Igaz barát volt, senki nem tudott úgy kérréssel fordulni hozzá, hogy visszautasítsa, ha jelentős szakmai problémával fordultunk hozzá, mindig azonnali megoldása volt rá, amelynek időállósága mindig bebizonyosodott.

2016 júliusában egy autóbaleset után agydaganatot diagnosztizáltak nála, nagyon sürgősen műteni akarta. Istenbe vetett bizalommal készült az augusztusban megtörtént műtétjére, de a kórház már nem hagyhatta el, szeptember 3-án elhunyt. Szeptember 7-én kísértük utolsó útjára a Brassó belvárosi temetőbe. Isten adjon neki nyugalmat és csendes pihenést!

Porzsolt Levente

Dörnyei Ferenc (1945–2016)

Életének 71. évében elhunyt Dörnyei Ferenc, a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. nyugalmazott kerületvezető erdész-vadásza. 1945-ben született Szakacson, ott nevelkedett és ott kezdte tanulmányait.

A természet iránt már fiatalon érdeklődött, szorgalma, akaratereje és kiváló tanulmányi eredménye lehetővé tette, hogy először a barcsi, aztán az ásotthalmi, majd a Szegedi Erdészeti Technikum tanárai készítsék fel az eljövendő erdész-vadász életre.

1965-ben állt munkába első és egyetlen munkahelyén, a Gyulaj Erdő- és Vadgazdaságnál. Dolgozott beosztott erdészként, kerületvezető erdészként, 1970-től Szálláspusztán kerületvezető vadászként, majd 1989-től 2007-es nyugdíjazásáig erdész-vadászként.

Neve nemcsak határainkon belül cseng ismerősen a nagyvadas területeken, hanem külföldön is. Számos vadászrendeztetett feljuttatott felejthetetlen élményhez, kompromisszumot nem ismerő hozzáállásával. Szakmai tudása, tapasztalata megkérdőjelezhetetlen volt, szerette, ápolta és tisztelte a vadat. Súlyos szívizműtéte után, változatlan elhivatottsággal folytatta munkáját. Élete utolsó napjai sokat elárulnak róla: augusztus 25-én megnyerte a Tolna Megyei Senior Vadászklub lövészversenyét, szeptember 13-án, halála előtt 9 nappal gím bikát lövett legkedvesebb visszajáró vendégével...

Egy igaz vadász távozott közülünk, aki nem szemlélője, hanem aktív részese, közreműködője volt a magyar nagyvadgazdálkodás felemelkedésének.

Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt.